

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.048 van 15 maart 2011
in de zaak A. 153.395/XII-4206**

In zake: André DELLAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Steve Ronse
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
Scholengroep 28 Westhoek
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220, bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juli 2004, strekt tot de nietigverklaring
van :

- “1. De beslissing van de raad van bestuur van de Westhoek Scholengroep dd. 22 januari 2004 waarbij de heer André Dellaert verwijderd wordt uit de waarnemende aanstelling als directeur van het KTA De Panne
- 2. De beslissing van de raad van bestuur van de Westhoek Scholengroep dd. 13 mei 2004 waarbij beslist wordt om niet in te gaan op het verzet van de heer André Dellaert, zoals gevraagd met aangetekend schrijven van 16 februari 2004”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 189.335 van 8 januari 2009 is het beroep tegen de beslissing van 22 januari 2004 van de raad van bestuur van de scholengroep 28 van het Gemeenschapsonderwijs verworpen en zijn de debatten heropend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een aanvullend verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kaat Decock, die loco advocaat Steve Ronse verschijnt voor verzoeker en advocaat Marc Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker wordt met ingang van 1 juni 2002 bij hoogdringendheid aangesteld tot waarnemend directeur van het koninklijk technisch atheneum van De Panne, behorend tot de scholengroep 28 (Westhoek scholengroep) van het Gemeenschapsonderwijs.

3.2. In een brief van 19 augustus 2003 aan de centrale diensten van het Gemeenschapsonderwijs geeft de algemeen directeur van de scholengroep 28 te kennen dat er zich sinds enige tijd tal van conflicten en incidenten voordoen in het koninklijk technisch atheneum van De Panne en vraagt hij om “de Onderzoekscel de opdracht te geven het functioneren van [verzoeker] in kaart te brengen, waarbij zeker aandacht moet besteed worden aan zijn crisismanagement”.

Er wordt een onderzoek gevoerd door de betrokken onderzoekscel, onder meer door verzoeker, zowel als andere personeelsleden van de scholengroep, te verhoren.

Op 7 januari 2004 deelt de algemeen directeur aan verzoeker de “algemene synthese” van het onderzoeksrapport van de onderzoekscel mee en geeft hij aan dat de raad van bestuur overweegt om verzoeker met toepassing van artikel 52, eerste lid, b), van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs (hierna : rechtspositie-decreet), uit de waarnemende aanstelling van directeur van het koninklijk technisch atheneum van De Panne te verwijderen. Verzoeker wordt in dat verband uitgenodigd voor een hoorzitting op 22 januari 2004 en er wordt hem inzagerecht in het dossier verleend, zij het na voorafgaande telefonische verwittiging.

3.3. Met een brief van 14 januari 2004 vraagt de (toenmalige) raadsman van verzoeker om uitstel van de hoorzitting :

“Cliënt wordt uitgenodigd voor een hoorzitting door de Raad van Bestuur van de Scholengroep Westhoek op donderdag 22 januari 2004 om 19u30. Bij deze verzoek ik U namens cliënt om deze hoorzitting op latere datum uit te stellen.

Mijn cliënt verzoekt om uitstel omwille van ondermeer navolgende redenen:

- Reeds in mijn aangetekende brief van 23.12.03 verzocht ik, krachtens het rechtsprincipe der openbaarheid van bestuur, om afschrift van het doorgevoerde onderzoek en de getroffen besluiten.

Ik verzocht uitdrukkelijk dit afschrift op mijn kantooradres te laten toekomen tegen uiterlijk en ten laatste 31.12.03.

Aan dit verzoek werd geen gevolg voorbehouden.

In Uw brief van 7.1.04 lees ik dat U aan mijn cliënt een inzagerecht aanbiedt op het adres Kaaskerkestraat 22 bus 2 te Diksmuide, mits cliënt zijn komst voorafgaandelijk telefonisch meldt.

Dhr Dellaert, evenals zijn raadsliden, zijn gerechtigd op een afschrift van het desbetreffende dossier. Bij deze moet ik U dan ook uitdrukkelijk in gebreke stellen om mij een volledig afschrift van het dossier op mijn kantooradres te laten toekomen tegen uiterlijk en ten laatste maandag 19 januari 2004. Dit dossier zal genummerd en geparafeerd zijn door hetzij de Voorzitter van de Raad van Bestuur, hetzij de Algemeen Directeur.

- Mijn cliënt overweegt de juridische bijstand te vragen van een advocaat gespecialiseerd in administratief recht. Een afspraak werd daartoe belegd. Deze afspraak kan maar doorgaan op dinsdag 20.1.04.

Evidentelijk beschikken dhr Dellaert en zijn raadsliden in deze omstandigheden niet over voldoende tijd om een verdediging op te bouwen en zonodig schriftelijk vast te leggen met het oog op de hoorzitting.

Een en ander geldt des te meer gezien het belang en de complexiteit van het dossier.

Dhr Dellaert verzoekt dan ook om een uitstel van minstens 14 dagen. Daar waar het onderzoek met een vertraging van meer dan 5 weken werd afgesloten is het vanzelfsprekend dat op dit verzoek tot kort uitstel zal worden ingegaan.

Zo op deze brief niet welwillend wordt ingegaan dan beschouwt mijn cliënt dit als een inbreuk op de rechten der verdediging”.

Bij brief van 16 januari 2004 schrijft de algemeen directeur aan verzoeker :

“Als antwoord op uw verzoek tot uitstel van de hoorzitting van uw cliënt, dien ik u mee te delen dat hierop niet kan ingegaan worden. Ik wil u dan ook medelen dat de stipuleringen van de uitnodigingsbrief van toepassing blijven. In bijlage vindt u, niettegenstaande uw cliënt gewezen werd op het inzagerecht (met mogelijkheid tot kopienamen), een kopie van het voorliggende dossier m.b.t. uw cliënt”.

Op 22 januari 2004 deelt de raadsman van verzoeker mee dat deze laatste pas op 19 januari 2004 kennis heeft kunnen nemen van het dossier en dat het onmogelijk is om tegen de hoorzitting van 22 januari 2004 zijn verdediging voor te bereiden, te meer, zo stelt hij nog, daar verzoeker voornemens is een gespecialiseerd advocaat te raadplegen. Hij kondigt aan niet te zullen verschijnen op de hoorzitting.

3.4. Op 22 januari 2004 beslist de raad van bestuur van scholengroep 28 om verzoeker “uit de waarnemende aanstelling als directeur van het KTA De Panne te verwijderen met ingang van de dag volgend op de dag dat de dienstbrief met de mededeling van deze beslissing bij [hem] door ‘De Post’ wordt aangeboden”.

De beslissing vermeldt *in fine* :

“Indien u verzet wenst aan te tekenen bij deze verstekbeslissing, dient u de motieven voor dit verzet ten laatste op 20 februari aan mijn ambt te bezorgen. De Raad van Bestuur zal dan uw motieven om verzet aan te tekenen op zijn volgende zitting bespreken en beslissen u al dan niet op te roepen voor een nieuwe hoorzitting.

U kan de beslissing om u te verwijderen uit de waarnemende aanstelling als directeur van het KTA De Panne niet d.m.v. een administratief beroep bestrijden.

U kan deze beslissing wel via een annulatieberoep bij de Raad van State aanvechten.

In dit geval dient u binnen een termijn van 60 dagen, m.i.v. de datum van ontvangst van de kennisgeving van deze beslissing, uw beroep bij de Raad van State in te dienen.

Ik wil er u op wijzen dat uw verzet noch uw beroep bij de Raad van State de beslissing van de Raad van Bestuur van 22 januari 2004 opschorten”.

3.5. Op 16 februari 2004 tekenen de (nieuwe) raadsleden van verzoeker “verzet” aan tegen de beslissing van 22 januari 2004 van de raad van bestuur. Zij doen daarbij het volgende gelden :

“Geachte heer Directeur,

Wij zijn de raadslieden van de heer André Dellaert, wonende te 8930 Menen, Kongresstraat 63.

Onze cliënt ontving goed uw schrijven van 6 februari 2004 waarbij u hem de beslissing betekent houdende de verwijdering uit de waarnemende aanstelling als directeur van het KTA De Panne.

Wij stellen vast dat de raad van bestuur in zijn zitting van 22 januari 2004 bij verstek van onze cliënte tot deze beslissing is gekomen, en dit niettegenstaande het schrijven van Mter. Decruyenaere van 14 januari 2004 waarbij uitdrukkelijk verzocht werd om de hoorzitting voor een korte termijn uit te stellen.

Met onderhavig schrijven delen wij u mee dat onze cliënt beslist heeft om verzet aan te tekenen tegen de hierboven vermelde beslissing tot verwijdering uit zijn waarnemende aanstelling.

Wij beroepen ons in dit verband op de volgende argumentatie:

1. Met aangetekend schrijven dd. 7 januari 2004, toegekomen op 8 januari 2004, werd onze cliënte uitgenodigd voor een hoorzitting welke zou doorgaan op 22 januari 2004. Tussen ontvangst van de aangetekende zending en datum van de hoorzitting liggen amper negen werkdagen.

Reeds eerder, met name met brief van 23 december 2003, heeft Mter Decruyenaere, om een afschrift van het administratief dossier gevraagd. Deze vraag werd herhaald met aangetekend schrijven van Mter Decruyenaere dd. 14 januari 2004.

Bij zelfde gelegenheid vroeg Mter Decruyenaere om een uitstel met veertien dagen om volgende redenen:

- er was nog geen kopie van het administratief dossier toegekomen;
- er werd overwogen om een gespecialiseerde raadsman aan te zoeken.

Met aangetekend schrijven van 15 januari 2004 werd het administratief dossier toegezonden. Dit bedraagt enkele honderden bladzijden!

Waar de heer Dellaert en zijn voormalige raadsman zich in de onmogelijkheid wisten om tijdig hun verweer op punt te stellen, werd verstek gelaten.

In uw besluit van 6 februari 2004, betekend vijftien dagen na de zitting wordt het volgende gesteld :

‘Indien u verzet wenst aan te tekenen bij deze verstekbeslissing, dient u de motieven voor dit verzet ten laatste op 20 februari aan mijn ambt te bezorgen. De raad van bestuur zal dan uw motieven om verzet aan te tekenen op zijn volgende zitting bespreken en beslissen u al dan niet op te roepen voor een nieuwe hoorzitting’.

2. Ziehier de redenen die onderhavige toelating tot verzet verantwoorden :

- De maatregel die met aangetekend schrijven dd. 7 januari 2004 werd aangekondigd is bijzonder ernstig;
- De aangetekende brief dd. 7 januari 2004 bevat reeds, bij wege van synthese, vijf volle bladzijden (klein gedrukt) motivering voor deze maatregel. Vandaar het belang tot volle kennisname van het administratief dossier;
- In het schrijven van 7 januari 2004 is er enkel sprake van een inzage-recht van het administratief dossier, maar geenszins van een kopierecht;
- Het administratief dossier is bijzonder uitgebreid. Het is onmogelijk om een ernstig verweer op te bouwen op basis van een loutere inzage van het administratief dossier. Integendeel is het alsdan vereist dat dit dossier permanent bereikbaar is;
- Met brief van 23 december 2003 had Mter Decruyenaere reeds gevraagd om kopie-namen van het dossier. Niets belette de scholengroep om dit dossier meteen mee te betekenen bij het schrijven van 7 januari 2004, nu het reeds opgevraagd was ...
- Zelfs indien de termijn tussen uitnodiging en zitting van de raad van bestuur voldoet aan de wettelijke minimumnormen, dan nog mag redelijkerwijze van

de overheid verwacht worden dat een ruimere termijn wordt toegestaan bij complexe dossiers met ernstige maatregelen. In casu is er zonder meer sprake van een ernstig en complex dossier, dat een ruimere voorbereidingstermijn vergt dan de minimale wettelijke termijn;

- Kopie van het administratief dossier werd ontvangen op 16 januari 2004. Daardoor was geen redelijke voorbereiding meer mogelijk, noch een kans tot bijstand door gespecialiseerde advocaten;
- Tussen datum van de zitting van de raad van bestuur en de beslissing ligt vijftien dagen, hetgeen een bewijs is dat de te nemen maatregel zodanig urgent is dat onmogelijk meer dan de minimale verweertermijnen konden toegestaan worden;
- Volledigheidshalve merken wij op dat de bestreden beslissing niet belet dat onze cliënt in de running blijft voor de toelating tot de proeftijd in het bevorderingsambt van directeur aan de instelling KTA De Panne, ten bewijze het uitnodigingsschrijven dd. 27 januari 2004 (tussen de hoorzitting en de kennisgeving van de beslissing).
- Wijzelf verder eerste door de heer Dellaert werden aangesproken op 26 januari 2004.

3. In de gegeven omstandigheden vragen wij u ons toe te laten tot het verzet en een nieuwe datum van hoorzitting te bepalen.

Inmiddels hebben wij volledig kennis van het administratief dossier, zodat, wat ons betreft, een oproeping met een vrije tijd van tenminste twee werkdagen volstaat.

Huidig schrijven wordt u gericht onder voorbehoud van alle rechten en zonder nadelige erkenning”.

3.6. Op 12 mei 2004 richten de (nieuwe) raadslieden van verzoeker zich opnieuw tot de scholengroep :

“Geachte heer Directeur,

Zoals u weet, zijn wij de raadslieden van de heer André Dellaert, wonende te 8930 Menen, Congresstraat 63.

Op 6 februari 2004 werd aan onze cliënt de beslissing betekend houdende de verwijdering uit de waarnemende aanstelling als directeur van het KTA De Panne.

Op bladzijde 118 van de beslissing van 6 februari 2004 werd gesteld:

‘Indien u verzet wenst aan te tekenen bij deze verstekbeslissing, dient u de motieven voor dit verzet ten laatste op 20 februari aan mijn ambt te bezorgen. De Raad van Bestuur zal dan uw motieven om verzet aan te tekenen op zijn volgende zitting bespreken en beslissen u al dan niet op te roepen voor een nieuwe hoorzitting’.

Hierop heeft onze cliënt effectief verzet aangetekend en wel op 16 februari 2004.

Bijna drie maanden later heeft de heer Dellaert nog steeds geen uitnodiging gekregen voor een nieuwe hoorzitting, dan wel een beslissing van de Raad van Bestuur.

Dergelijke attitude druist in tegen recht en rede.

Inderdaad wordt onze cliënt nu reeds maanden lang in de grootste rechtsonzekerheid gelaten.

Wat er ook van zij, de lange tijdsduur die de Raad van Bestuur klaarblijkelijk nodig heeft om een beslissing te nemen, is onverenigbaar met een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzet. Inderdaad, indien het verzet van onze cliënt, naar de mening van de Raad van Bestuur, per impossibile niet ontvank-

elijk zou zijn, dan had dit ongetwijfeld reeds de eerste vergadering kunnen en moeten vastgesteld worden.

In geval van twijfel dient immers deze twijfel, per definitie, in het voordeel [te] gelden van de verzetdoende partij. Dit geldt te meer gelet op de belangrijkheid van de beslissing waartegen verzet werd aangetekend. De lange tijdsduur die u onze cliënt in het ongewisse laat, bewijst dat in casu het verzet niet zomaar onontvankelijk is. Zulks impliceert ons inziens dat u de heer Dellaert de kans moet geven zijn verweermiddelen te doen gelden.

Met onderhavig schrijven nodigen wij u uit om binnen de acht dagen de heer Dellaert en onszelf op te roepen voor een hoorzitting waarin wij ons verweer en onze grieven tegen de bestreden beslissing dan kunnen doen gelden”.

3.7. Op 13 mei 2004 laat de algemeen directeur verzoeker het volgende weten :

“Geachte heer,

Op 5 april 2004 besliste de Raad van Bestuur niet in te gaan op uw vraag om een tweede hoorzitting met betrekking tot de beëindiging van uw waarnemende aanstelling als directeur van het KTA De Panne, te organiseren.

De Raad van Bestuur wenst ter motivering van deze beslissing te verwijzen naar de vierde considerans van zijn beslissing van 22 januari 2004, die hier voor alle duidelijkheid nog eens herhaald wordt :

‘gelet op het feit dat in de uitnodigingsbrief van 7 januari 2004 voor de hoorzitting van 22 januari 2004 de heer Dellaert uitdrukkelijk gewezen werd op de mogelijkheid zijn dossier in te zien, dat deze brief meer dan 10 werkdagen voor de dag van de hoorzitting werd verstuurd zodat de heer Dellaert over voldoende tijd beschikte om zijn verdediging te organiseren, dat, alhoewel artikel 52b geen enkele bepaling bevat inzake de termijn voorgeschreven voor de voorbereiding van de hoorzitting, de Raad van Bestuur in dit dossier de voorschriften die terzake voor tuchtprocedures, die als een rangorde bepaald wordt inzake maatregelen, alleszins hoger gerangschikt staan dan de procedure artikel 52, voorgeschreven zijn, heeft gehanteerd, dat de Raad van Bestuur dus volkomen terecht de vraag om het dossier uit te stellen, heeft afgewezen’;

De Raad stelt vast dat u in uw verzet enkel de ‘argumenten’ herhaalt die voorheen reeds in het verzoek om uitstel van de hoorzitting, werden geformuleerd. Gezien de Raad van Bestuur deze argumenten door middel van de hiervoor vermelde considerans weerlegde, beperkt de Raad van Bestuur zich, in het afwijzen van uw verzetsakte, tot het citeren van deze considerans”.

In deze kennisgeving leest verzoeker het tweede, thans nog te onderzoeken voorwerp van zijn beroep.

IV. Onderzoek van de middelen

4. In het inleidend verzoekschrift voert verzoeker twee middelen aan.

5. Het tweede middel is formeel aangevoerd tegen de niet ontvankelijk bestreden beslissing van 22 januari 2004. De Raad van State heeft geoordeeld in het arrest nr. 189.335 van 8 januari 2009 dat het middel evenwel ook kan worden

betrokken op de beslissing van 5 april 2004, die de eerste beslissing heeft vervangen, en vervolgens het middel verworpen.

Enkel het eerste middel valt dan nog te onderzoeken.

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker voert als eerste middel de schending aan van de artikelen 52, b, en 53, b, van het rechtspositiedecreet van 27 maart 1991, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, van het vertrouwensbeginsel en van het recht van verdediging.

Verzoeker zet uiteen dat de raad van bestuur hem niet heeft gehoord vooraleer zijn beslissing van 22 januari 2004 te nemen maar hem wel de kans gegeven heeft om verzet aan te tekenen tegen deze beslissing in geval van verstek. Hoewel dit verzet niet wettelijk is georganiseerd, heeft verwerende partij aldus duidelijk de verwachting gecreëerd dat, indien hij zulks wenste, hij alsnog gehoord kon worden tijdens de nieuwe behandeling van zijn zaak in verzet. Daarbij werden geen materiële criteria aangegeven waaraan het verzoek tot verzet moet getoetst worden, enkel een formele voorwaarde, namelijk de uiterste datum van 20 februari 2004 die *in casu* is gerespecteerd.

Verwerende partij heeft zijn verzoek tot verzet niet ingewilligd om redenen die in hoofdzaak verband houden met de reeds bestaande weigering van 22 januari 2004 en geheel ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij geen nieuwe argumenten inroept die een ander licht op de zaak werpen. In het schrijven van de vorige raadsman werden immers slechts twee argumenten naar voren geschoven, namelijk het feit dat verwerende partij nog geen afschrift van het administratief dossier had bezorgd en het feit dat verzoeker de kans moest hebben om een gespecialiseerd raadsman te contacteren. In het schrijven van 16 februari 2004 worden maar liefst tien argumenten ontwikkeld - verzoeker herhaalt dan de tien gedachtestreepjes onder punt 2 van het hiervóór *sub* 3.5. aangehaald schrijven van 16 februari 2004.

Daarenboven kan volgens verzoeker een weigering om de zaak te behandelen in verzet -een rechtsmiddel- onmogelijk worden gemotiveerd door enkel te verwijzen naar de reden om in eerste aanleg geen uitstel te hebben willen verlenen, maar vereist dit een onderzoek *in concreto*. Verzoeker herinnert ten slotte aan artikel 53, b, van het rechtspositiedecreet dat uitdrukkelijk vereist dat een personeelslid “in elke fase van de procedure” moet worden gehoord. Ook deze laatste beslissing moet volgens verzoeker als een fase van de procedure worden beschouwd.

Beoordeling

7. Verzoeker voert in het middel onder meer de schending van het recht van verdediging aan.

Het recht van verdediging, behoudens anders luidend voorschrift, is alleen van toepassing in straf- en tuchtzaken. Aangezien het *in casu* niet gaat om een strafzaak en evenmin om een tuchtzaak, maar om een ordemaatregel, is het recht van verdediging als zodanig niet van toepassing.

8. De Raad van State herinnert eraan reeds in het tussenarrest van 8 januari 2009 te hebben vastgesteld dat in de voor deze zaak heersende onderwijs-wetgeving de notie “verzet” in het kader van de ordemaatregelen niet is opgenomen :

“Verzoeker wijst geen enkele bepaling aan in de toepasselijke regelgeving, die tegen de door hem bestreden verwijderingsmaatregel welk georganiseerd administratief beroep ook openstelt. De, gezien de termen ‘indien u verzet wenst aan te tekenen’ niet anders dan als louter facultatief te begrijpen, mogelijkheid tot ‘verzet’ die verwerende partij biedt met haar brief van 6 februari 2004, verandert niets aan die vaststelling. Hier dient trouwens opgemerkt dat verwerende partij daarenboven zelf in die brief aangeeft dat verzoeker de meegedeelde beslissing ‘niet d.m.v. een administratief beroep [kan] bestrijden’, maar wel ‘via een annulatieberoep bij de Raad van State [kan] aanvechten’. Dit doet besluiten dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing slechts heeft willen herinneren aan de steeds bestaande mogelijkheid van een willig beroep”.

De vaststelling dat verzoeker op 16 februari 2004 moet worden geacht een willig beroep te hebben ingesteld, brengt mee dat helemaal geen sprake is van een “rechtsmiddel” zoals verzoeker het opvat én, vooral, dat verzoeker zich niet meer bevindt in “een fase van de procedure” waarvan het rechtspositiedecreet

eist dat het personeelslid gehoord wordt. Artikel 52, b, verwijst immers enkel naar “de in artikel 53, b), bepaalde procedure”, dit zijn de geregelde procedurestappen, en niet naar een eventueel optreden van de bestuurse of van het bestuur in het kader van een willig beroep nádat de voorgeschreven procedure haar beloop heeft gehad. Verzoeker ontleent bijgevolg aan het rechtspositiedecreet niet het recht om bij het instellen van een willig beroep nogmaals gehoord te worden.

9. Voor zover op dit willig beroep voorts wel het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat een bestuurse de mogelijkheid biedt om op nuttige wijze voor zijn standpunt op te komen, is dit beginsel niet geschonden. Dit recht vereist niet dat de betrokkene mondeling wordt gehoord. Verwerende partij bood aan verzoeker uitdrukkelijk de gelegenheid om zijn argumenten schriftelijk uiteen te zetten in zijn “verzet”, zoals blijkt uit de vermelding *in fine* van de beslissing van 22 januari 2004 :

“Indien u verzet wenst aan te tekenen bij deze verstekbeslissing, dient u de motieven voor dit verzet ten laatste op 20 februari aan mijn ambt te bezorgen. De Raad van Bestuur zal dan uw motieven om verzet aan te tekenen op zijn volgende zitting bespreken en beslissen u al dan niet op te roepen voor een nieuwe hoorzitting”.

Nu verzoeker uitdrukkelijk werd meegedeeld dat hij zijn motieven vooraf moest meedelen en dat in functie daarvan een nieuwe hoorzitting tot de mogelijkheden behoorde, kan hij zich evenmin beroepen op het vertrouwensbeginsel.

10. Enkel rest dus de vraag of verwerende partij terecht mocht oordelen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht.

In de brief van 14 januari 2004 dringt de toenmalige raadsman van verzoeker aan op een uitstel van de hoorzitting om reden dat hij niet alleen inzage in, maar ook een volledig afschrift van het dossier wenst te krijgen en omdat zijn cliënt “overweegt” bijstand te vragen van een advocaat gespecialiseerd in het administratief recht en waarmee een afspraak werd gemaakt op 20 januari 2004, zodat verzoeker “niet over voldoende tijd” zou beschikken “om een verdediging op te bouwen”; zulks zou “des te meer [gelden] gezien het belang en de complexiteit van het dossier”. Een en ander wordt nog eens kort herhaald in een faxbericht van 22 januari 2004, eveneens afkomstig van verzoekers toenmalige raadsman.

De argumenten die verzoekers huidige raadslieden in hun brief van 16 februari 2004 aanhalen, zijn *sub* 3.5. uitdrukkelijk geciteerd. Argumenten die de inhoud van zijn dossier aangaan, inzonderheid de vijftien bladzijden tellende motivering van de beslissing, voert verzoeker niet aan. Hij beperkt zijn “verzet” zelf tot argumenten die minstens in het verlengde liggen van, en zoals hierna zal blijken, wel degelijk samenvallen met de eerdere motieven om een uitstel te bepleiten. Immers dient te worden vastgesteld wat volgt:

- a) dat de maatregel bijzonder ernstig is en dat een ruimere voorbereidingstijd nodig is omdat het om “een ernstig en complex dossier” gaat, werd ook al ingeroepen in de brief van 14 januari 2004, waarin wordt gewezen op “het belang en de complexiteit van het dossier” dat “des te meer” een uitstel van de hoorzitting moest verantwoorden;
- b) de argumenten dat “volle kennisname” van belang is, dat alleen van een inzagerecht wordt gesproken en niet van een kopierecht, dat het dossier “bijzonder uitgebreid” is en het dus “permanent bereikbaar” moet zijn, dat de toenmalige raadsman reeds veel eerder om een kopie van het dossier had gevraagd en dat de kopie van het dossier slechts op 16 januari 2004 werd ontvangen, zodat geen redelijke voorbereiding meer mogelijk was, sluiten volkomen aan bij, sterker nog, voegen niets wezenlijks toe aan het gelijkaardige en hiervóór geciteerd argument ingeroepen in de brief van 14 januari 2004;
- c) dat de huidige raadslieden van verzoeker pas werden aangesproken op 26 januari 2004, was ook al aan de orde in de brief van 14 januari 2004.

Over de motivering van verwerende partij om, gelet op deze argumenten, toch geen uitstel te verlenen is in het arrest nr. 189.335 van 8 januari 2009 al geoordeeld dat deze afdoende is.

Hoe het argument “dat de bestreden beslissing niet belet dat [verzoeker] in de running blijft voor de toelating tot de proeftijd in het bevorderingsambt van directeur” de vraag om een nieuwe behandeling van het dossier moet onderbouwen, is de Raad een raadsel.

Blijft dan nog het argument dat “[t]ussen datum van de zitting van de raad van bestuur en de beslissing vijftien dagen [ligt], hetgeen een bewijs is dat de te nemen maatregel [niet] zodanig urgent is dat onmogelijk meer dan de minimale verweerttermijnen konden toegestaan worden”. Ook daarvan valt niet in te zien waarom het als een “wezenlijke grief” moet worden beschouwd. Bovendien

is in het genoemde arrest van 8 januari 2009 reeds vastgesteld dat de voorbereidingstermijn van negen vrije werkdagen redelijk is. Zulks noopt tot het besluit dat verwerende partij dit argument -ter voldoening aan de door verzoeker ingeroepen bepalingen en beginselen- niet nog bijkomend had moeten beantwoorden om het “verzet” van verzoeker af te wijzen.

In die mate faalt het middel.

11. Voor het overige valt het eerste middel samen met het tweede middel, dat reeds in het arrest nr. 189.335 van 8 januari 2009 door de Raad van State is verworpen.

12. Het eerste middel moet in zijn geheel worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 maart 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest